

บทที่ 4

การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตาย สระเสียงยาวกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ

หลักเกณฑ์การวิเคราะห์

การศึกษาความสัมพันธ์ของการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อนในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ เพื่อศึกษาประชากรกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มใช้รูปแปรใด ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวนั้นจำเป็นต้องใช้ข้อมูลที่เป็นลักษณะการใช้รูปแปรใดรูปแปรหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องวิเคราะห์ลักษณะการใช้รูปแปรของประชากรกลุ่มตัวอย่างทุกคนโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ถ้าประชากรกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้รูปแปรแบบใดแบบหนึ่งตั้งแต่ 17 คำขึ้นไป ผู้วิจัยจะนับประชากรกลุ่มตัวอย่างคนนั้นใช้รูปแปรนั้นเป็นลักษณะเด่น
2. ถ้าประชากรกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้รูปแปร 2 แบบออกเสียงคำจำนวนเท่ากัน คือ ใช้รูปแปร [?] ออกเสียงคำ 16 คำ และใช้รูปแปร [k] ออกเสียงคำ 16 คำ ผู้วิจัยจะนับว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างคนนั้นใช้รูปแปร [?] ทั้งนี้เพราะงานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาแนวโน้มการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย การใช้รูปแปร [k] ออกเสียงคำจำนวนที่ไม่ได้มากกว่าการใช้รูปแปร [?] จึงไม่อาจนับว่าเป็นการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ตัวอย่างการวิเคราะห์ลักษณะการใช้รูปแปรการออกเสียงของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังจะอธิบายในตาราง 11 ต่อไปนี้

ตาราง 11 ตัวอย่างการบันทึกการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงคำทดสอบของ เด็กหญิง ชุติมา สุภมาศ (อายุ 12 ปี)

คำ	การออกเสียงพยัญชนะท้าย		
	[ʔ]	[k]	ข้อสังเกต
1. ฝึก	/		
2. ปีก		/	
3. ชีก		/	
4. เขก	/		
5. เมฆ	/		
6. เอก	/		
7. แยก		/	
8. แบก	/		
9. แลก		/	
10. เด็ก		/	
11. เบิก	/		
12. เลิก	/		
13. หมาก		/	
14. ปาก		/	
15. ราก		/	
16. ลูก	/		
17. (กระ)ลูก	/		
18. ลูก	/		
19. (กะ)โหลก	/		
20. โบก	/		
21. โลก	/		
22. หงอก		/	
23. ดอก		/	
24. นอก		/	
25. เปียก		/	
26. เรียก	/		
27. เหงือก		/	
28. เกือก		/	
29. เชือก		/	
30. หมวก	/		
31. บวก	/		
32. ลวก	/		

ตัวอย่างการบันทึกลักษณะการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ของค.ญ.ชุตินานี้จะสังเกต
ได้ว่า ผู้บอกภาษาใช้รูปแปร [ʔ] จำนวน 15 คำ ในขณะที่ใช้รูปแปร [k] จำนวน 17 คำ ในกรณีนี้
ผู้วิจัยจะนับว่า เด็กหญิงชุตินานี้ใช้รูปแปร [k]

ตาราง 12 การเลือกใช้รูปแปรระหว่าง [ʔ] กับ [k] ของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบท

คนที่		การออกเสียงพยัญชนะท้าย คำทดสอบเสียง(32คำ)		การใช้รูปแปร ของประชากร กลุ่มตัวอย่าง
		[ʔ]	[k]	
เด็ก	1	14	18	k
	2	31	1	ʔ
	3	15	17	k
	4	0	32	k
	5	32	0	ʔ
	6	0	32	k
	7	32	0	ʔ
	8	32	0	ʔ
ผู้ใหญ่	1	32	0	ʔ
	2	22	10	ʔ
	3	32	0	ʔ
	4	32	0	ʔ
	5	5	27	k
	6	32	0	ʔ
	7	32	0	ʔ
	8	32	0	ʔ
ผู้สูงอายุ	1	32	0	ʔ
	2	4	28	k
	3	32	0	ʔ
	4	32	0	ʔ
	5	32	0	ʔ
	6	32	0	ʔ
	7	32	0	ʔ
	8	32	0	ʔ

จากตาราง 12 สามารถสรุปการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทได้ดังต่อไปนี้ กลุ่มเด็กออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [ʔ] จำนวน 4 คนออกเสียงเป็น [k] จำนวน 4 คน กลุ่มผู้ใหญ่ออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] เป็นจำนวน 7 คน ออกเสียงเป็น [k] จำนวน 1 คน และกลุ่มผู้สูงอายุออกเสียงเป็น [ʔ] จำนวน 7 คน ออกเสียงเป็น [k] จำนวน 1 คน

ตาราง 13 การเลือกใช้รูปแปรระหว่าง [ʔ] กับ [k] ของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง

คนที่		การออกเสียงพยัญชนะท้าย คำทดสอบเสียง(32คำ)		การใช้รูปแปรของ ประชากรกลุ่ม ตัวอย่าง
		[ʔ]	[k]	
เด็ก	1	30	2	ʔ
	2	21	11	ʔ
	3	4	28	k
	4	3	29	k
	5	30	2	ʔ
	6	0	32	k
	7	0	32	k
	8	0	32	k
ผู้ใหญ่	1	32	0	ʔ
	2	0	32	k
	3	2	30	k
	4	29	3	ʔ
	5	31	1	ʔ
	6	21	11	ʔ
	7	32	0	ʔ
	8	32	0	ʔ
ผู้สูงอายุ	1	27	5	ʔ
	2	5	27	k
	3	30	2	ʔ
	4	32	0	ʔ
	5	4	28	k
	6	32	0	ʔ
	7	32	0	ʔ
	8	32	0	ʔ

จากตาราง 13 สามารถสรุปการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมืองได้ดังต่อไปนี้ กลุ่มเด็ก ออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น [ʔ] จำนวน 3 คน ออกเสียงเป็น [k] จำนวน 5 คน กลุ่มผู้ใหญ่ ออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] เป็นจำนวน 6 คน ออกเสียงเป็น [k] จำนวน 2 คน และกลุ่มผู้สูงอายุ ออกเสียงเป็น [ʔ] จำนวน 6 คน ออกเสียงเป็น [k] จำนวน 2 คน

3. กำหนดค่า χ^2 เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ ทั้งนี้เพราะอัตราร้อยละที่ได้ในบทที่ 3 เป็นค่าสถิติที่บอกให้ทราบ แต่เพียงว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มใช้แต่ละรูปแปรอัตราแตกต่างกัน แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าความแตกต่างนั้นเป็นเพราะถิ่นที่อยู่อาศัยหรืออายุแตกต่างกันหรือเป็นเพราะความบังเอิญที่เกิดจากการเก็บข้อมูล ดังนั้นการทดสอบค่า χ^2 ก็เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุมีอิทธิพลต่อการแปรของภาษา

ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

รายละเอียดความแตกต่างของอัตราการออกเสียงหรือการใช้รูปแปรและความสัมพันธ์ของรูปแปรกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยมีดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

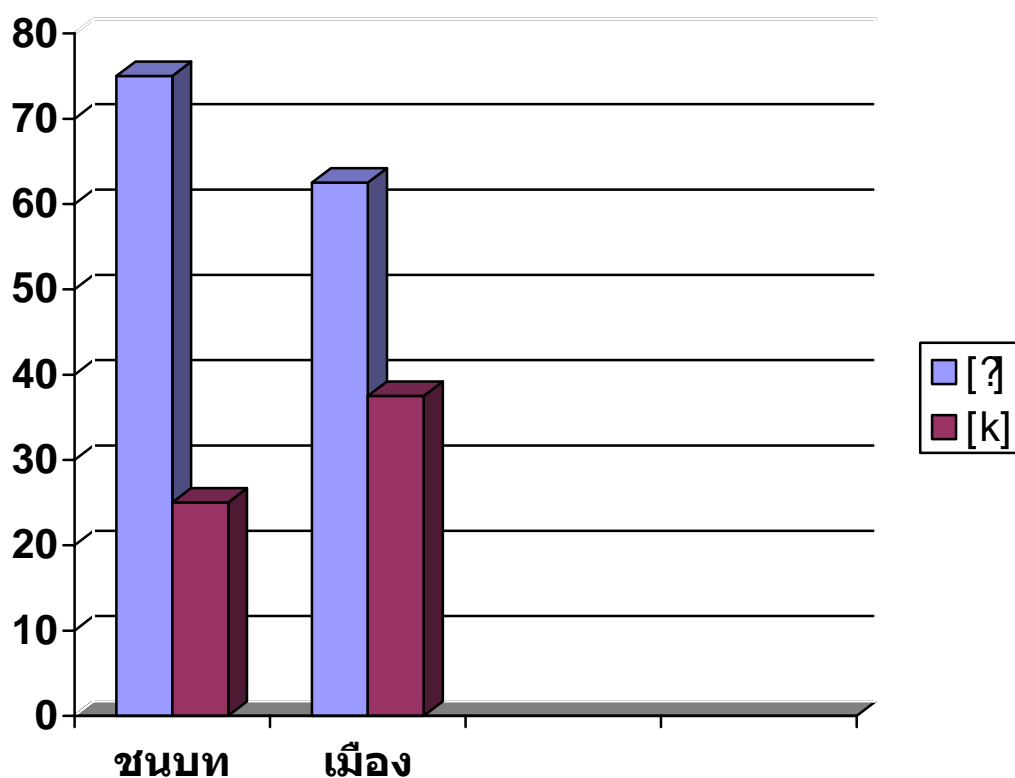
ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 14 และ แผนภาพ 6

ตาราง 14 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย \ รูปแปร	ชุมชนชนบท		ชุมชนเมือง		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	75	(18)	62.5	(15)	68.8	(33)
[k]	25	(6)	37.5	(9)	31.2	(15)
รวม	100	(24)	100	(24)	100	(48)

chi-square = 8.73 Sig. = .35 df = 1

แผนภาพ 6 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

จากตาราง 14 และ แผนภาพ 6 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [?] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 75 ใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 25 ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [?] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 62.5 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 37.5

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทมีอัตราการใช้รูปแปร [?] มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .35 ซึ่งสูงกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่าค่าร้อยละดังกล่าวไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้ต้องปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ถิ่นที่อยู่อาศัยของประชากรกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา

นอกจากนี้ผู้วิจัยมีความสงสัยอีกว่าการใช้รูปแปรของภาษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทและชุมชนเมืองยังมีความแตกต่างและมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ผู้วิจัยจึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษากับถิ่นที่อยู่อาศัยของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็ก กลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มผู้สูงอายุ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 10-20 ปี กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

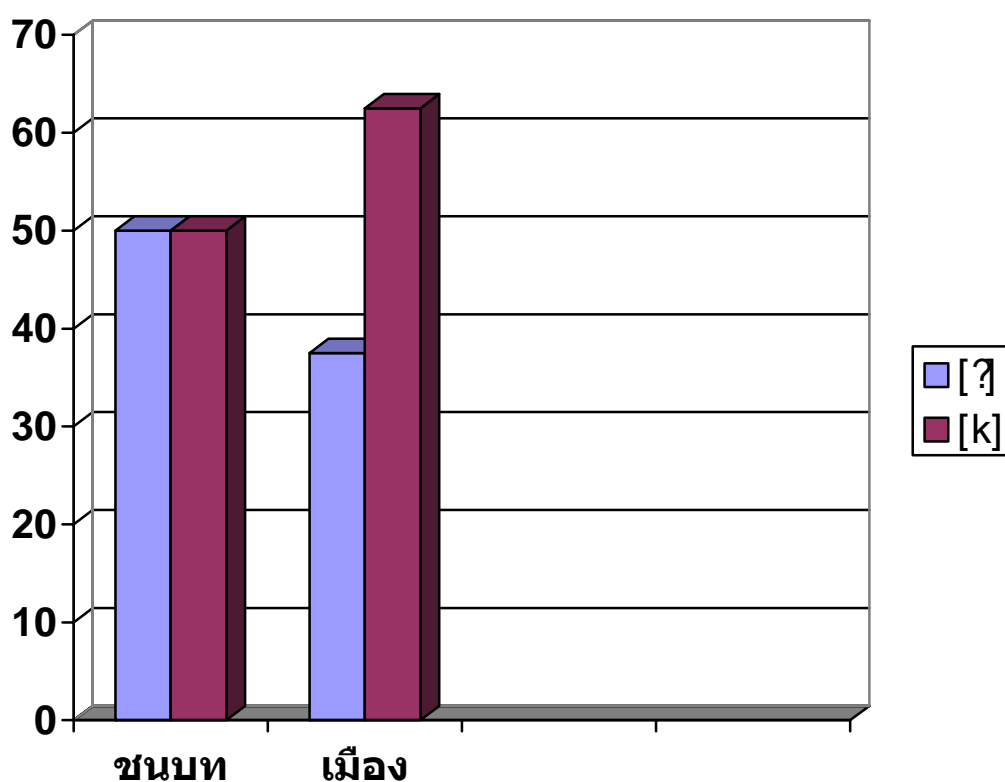
ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [?] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 15 และ แผนภาพ 7

ตาราง 15 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 10-20 ปี จำแนกตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย \ รูปแปร	ชุมชนชนบท		ชุมชนเมือง		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	50	(4)	37.5	(3)	43.8	(7)
[k]	50	(4)	62.5	(5)	56.2	(9)
รวม	100	(8)	100	(8)	100	(16)

chi-square = .254 Sig. = .614 df = 1

แผนภาพ 7 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 10-20 ปี จำแนกตามถิ่นที่อยู่อาศัย

จากตาราง 15 และ แผนภาพ 7 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [?] เท่ากับรูปแปร [k] คือ มีเด็กที่ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 50 และ อีกร้อยละ 50 ใช้รูปแปร [k]

ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [?] มากกว่ารูปแปร [k] คือ มีเด็กที่ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 37.5 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 62.5

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า เด็กในชุมชนชนบทมีอัตราการใช้รูปแปร [?] มากกว่าเด็กในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .614 ซึ่งสูงกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่าค่าร้อยละดังกล่าวไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ การเลือกใช้ตัวแปรของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ ถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษาของกลุ่มเด็ก

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 35-45 ปี กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

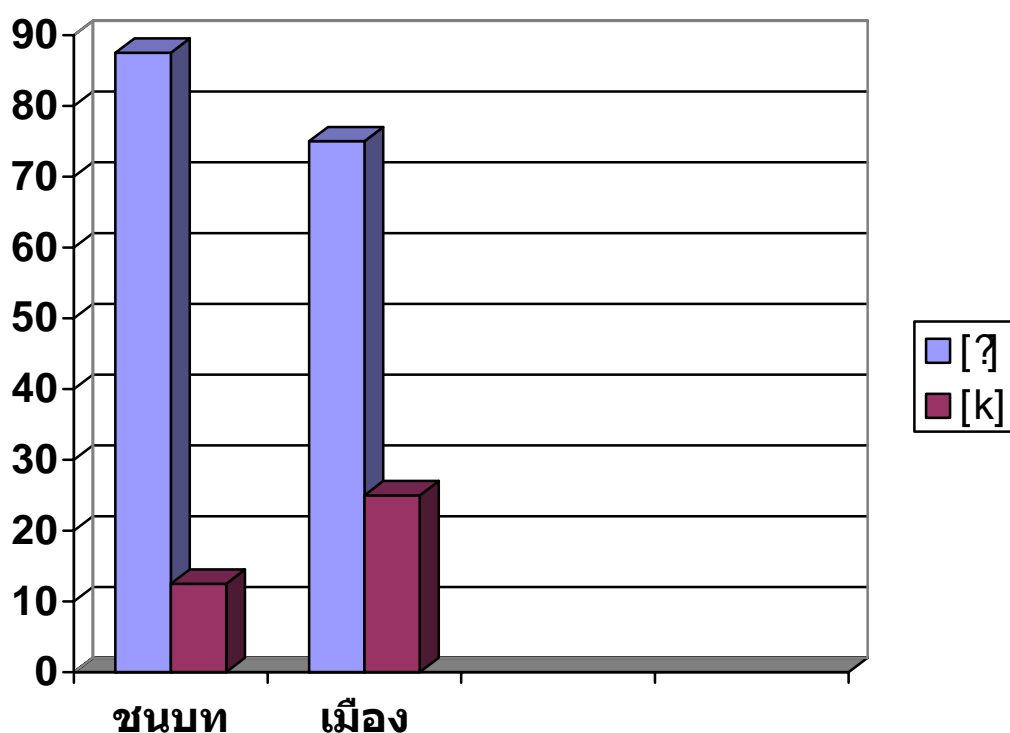
ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [?] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 16 และ แผนภาพ 8

ตาราง 16 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 35-45 ปี จำแนกตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย \ รูปแปร	ชุมชนชนบท		ชุมชนเมือง		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	87.5	(7)	75	(6)	81.2	(13)
[k]	12.5	(1)	25	(2)	18.8	(3)
รวม	100	(8)	100	(8)	100	(16)

chi-square = .410 Sig. = .522 df = 1

แผนภาพ 8 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 35-45 ปี จำแนกตามถิ่นที่อยู่อาศัย

จากตาราง 16 และแผนภาพ 8 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่ในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [ʔ] ร้อยละ 87.5 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 12.5

ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่ในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [ʔ] ร้อยละ 75 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 25

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า ผู้ใหญ่ในชุมชนชนบทมีอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่าผู้ใหญ่ในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .522 ซึ่งสูงกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่าการการเลือกใช้ตัวแปรในการออกเสียงคำทดสอบของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย นั่นก็คือ ถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา หรือชุมชนไม่มีอิทธิพลทำให้กลุ่มผู้ใหญ่ออกเสียงพยัญชนะท้ายแตกต่างกัน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปร [ʔ] และ [k] ของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

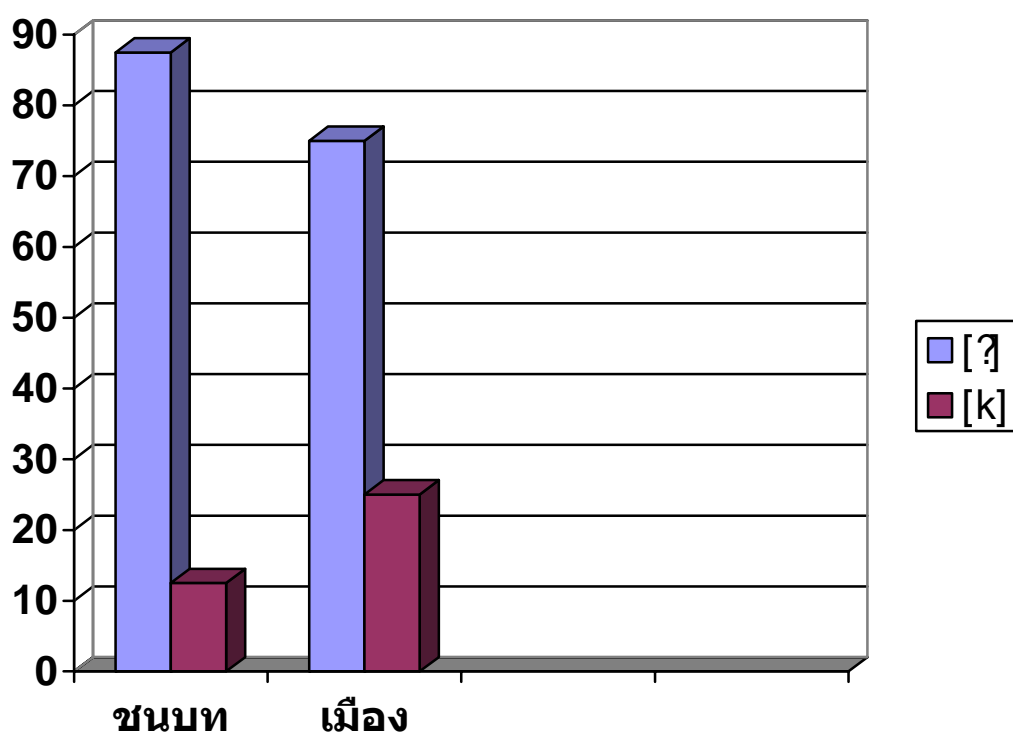
ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 17 และแผนภาพ 9

ตาราง 17 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป จำแนกตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย \ รูปแปร	ชุมชนชนบท		ชุมชนเมือง		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	87.5	(7)	75	(6)	81.2	(13)
[k]	12.5	(1)	25	(2)	18.8	(3)
รวม	100	(8)	100	(8)	100	(16)

chi-square = .410 Sig. = .522 Sig. df = 1

แผนภาพ 9 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป จำแนกตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

จากตาราง 17 และ แผนภาพ 4 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้สูงอายุ ในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [?] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 87.5 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 12.5

ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้สูงอายุในชุมชนเมืองใช้รูปแปร [?] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 75 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 25

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้สูงอายุในชุมชนชนบทมีอัตราการใช้รูปแปร [?] มากกว่ากลุ่มผู้สูงอายุในชุมชนเมือง

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .522 ซึ่งสูงกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่าถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษาของกลุ่มผู้สูงอายุ กล่าวคือถิ่นที่อยู่อาศัยที่แตกต่างกันของกลุ่มผู้สูงอายุ ไม่ได้มีอิทธิพลทำให้การเลือกใช้ตัวแปรของกลุ่มผู้สูงอายุแตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปรอายุ

รายละเอียดความแตกต่างของอัตราการออกเสียงหรือการใช้รูปแปร และ ความสัมพันธ์ของรูปแปรกับตัวแปรอายุของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบท และประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง

เนื่องจากจำนวนและร้อยละการเลือกใช้ตัวแปร [?] และ [k] ของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มผู้สูงอายุทั้งหมด ทั้งในชุมชนชนบทและทั้งในชุมชนเมืองเท่ากัน คือ ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุทั้งหมดเลือกใช้ตัวแปร [?] จำนวน 13 คน (ร้อยละ 81.2) และใช้ตัวแปร [k] จำนวน 3 คน (ร้อยละ 18.8) ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนชนบทเลือกใช้ตัวแปร [?] จำนวน 7 คน (ร้อยละ 87.5) และใช้ตัวแปร [k] จำนวน 1 คน (ร้อยละ 12.5) และผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนเมืองเลือกใช้ตัวแปร [?] จำนวน 6 คน (ร้อยละ 75) และใช้ตัวแปร [k] จำนวน 2 คน (ร้อยละ 25) ผู้วิจัยจึงรวมประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของการแปรของภาษากับตัวแปรอายุ เพราะจำนวนร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันเลย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกับตัวแปรอายุ

ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 18 และแผนภาพ 10

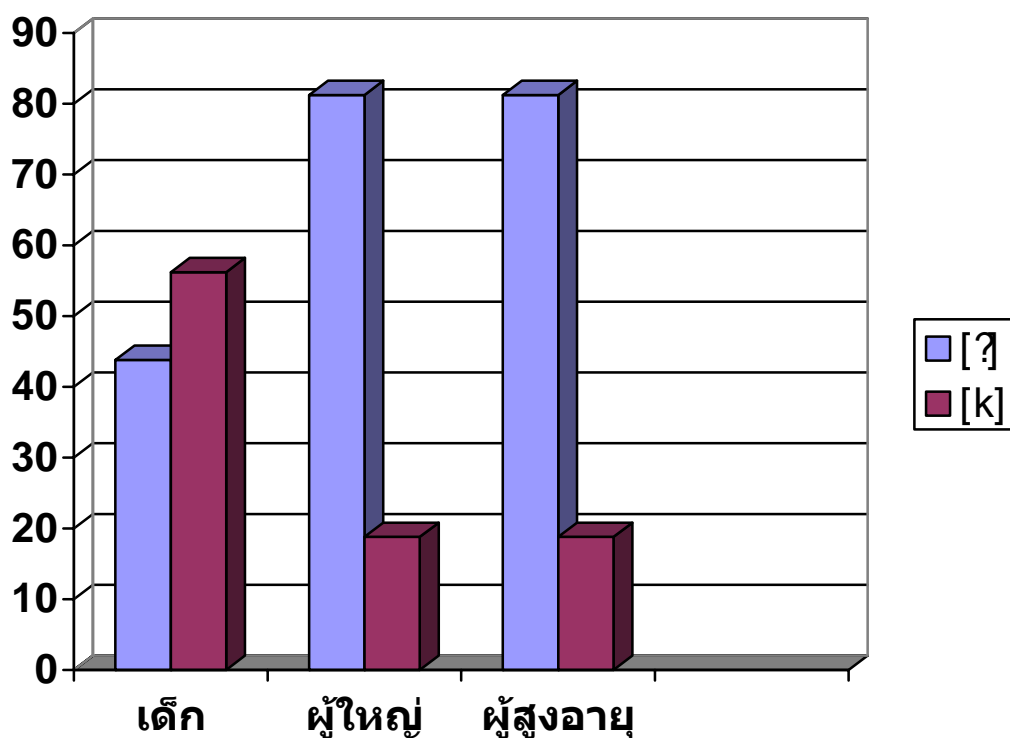

ตาราง 18 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามตัวแปรอายุ

อายุ \ รูปแปร	เด็ก		ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	43.8	(7)	81.2	(26)	68.8	(33)
[k]	56.2	(9)	18.8	(6)	31.2	(15)
รวม	100	(16)	100	(32)	100	(48)

chi-square = 6.982 Sig. = .008 df=1

แผนภาพ 10 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามตัวแปรอายุ

จากตาราง 18 และ ภาพประกอบ 10 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กใช้รูปแปร [k] มากกว่ารูปแปร [?] คือ ใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 56.2 และใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 43.8 ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปร [?] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [?] ร้อยละ 81.2 และใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 18.8

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุมีอัตราการใช้รูปแปร [?] มากกว่ากลุ่มเด็ก

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .008 ซึ่งต่ำกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคืออายุมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ตัวแปรของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบทกับตัวแปรอายุ

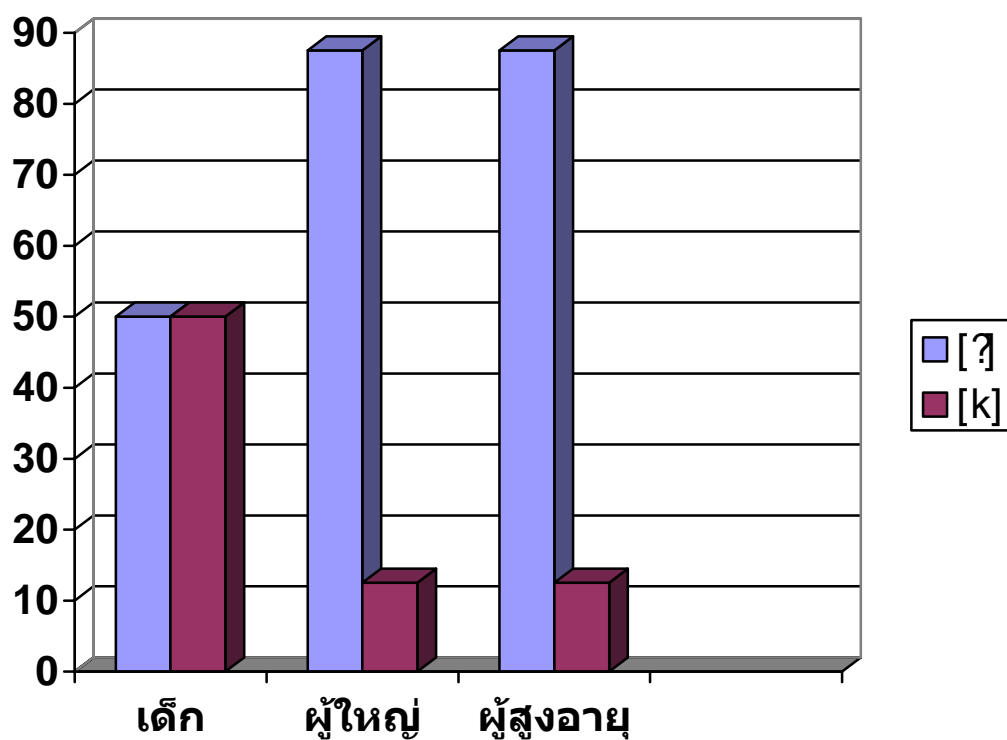
ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [?] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 19 และ แผนภาพ 11

ตาราง 19 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบท จำแนกตามตัวแปรอายุ

รูปแปร \ อายุ	เด็ก		ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	50	(4)	87.5	(14)	75	(18)
[k]	50	(4)	12.5	(2)	25	(6)
รวม	100	(8)	100	(16)	100	(24)

chi-square = 4.000 Sig. = .046 df = 1

แผนภาพ 11 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบท จำแนกตามตัวแปรอายุ

จากตาราง 19 และ แผนภาพ 11 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [ʔ] เท่ากับรูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [ʔ] ร้อยละ 50 ใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 50

ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนชนบทใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ารูปแปร [k] คือ ใช้รูปแปร [ʔ] ร้อยละ 87.5 ใช้รูปแปร [k] ร้อยละ 12.5

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มผู้วิจัยพบว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุมีอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่ากลุ่มเด็ก ในขณะที่กลุ่มเด็กมีอัตราการใช้รูปแปร [k] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .046 ซึ่งต่ำกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนชนบท

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ท้ายสระเสียงยาวของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมืองกับตัวแปรอายุ

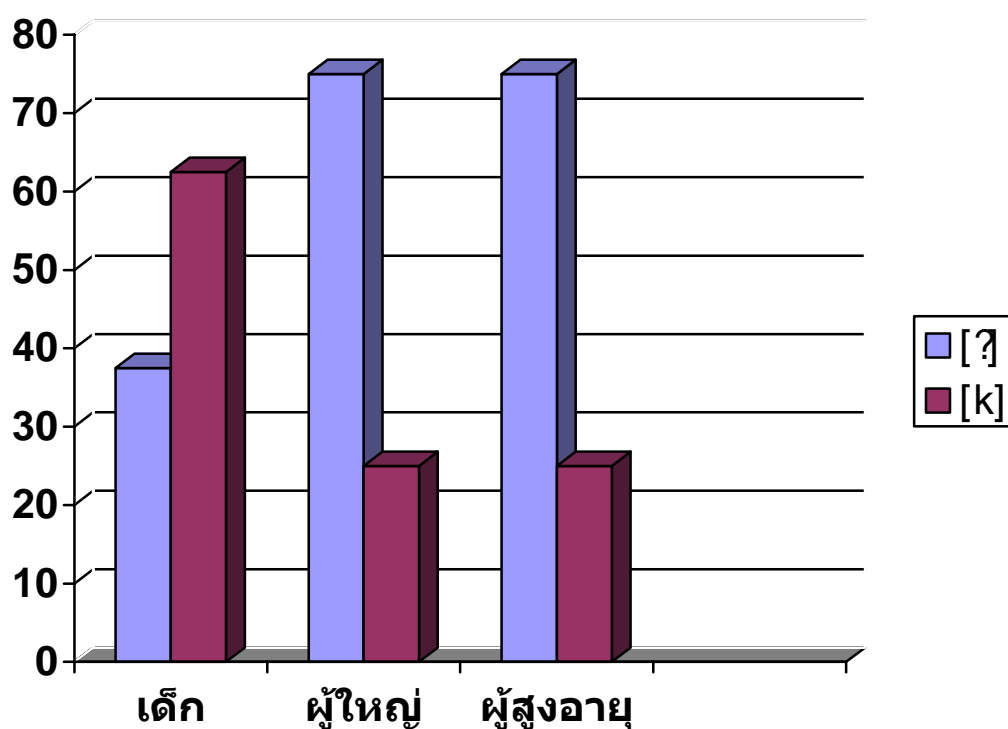
ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้เสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] และ [k] ออกเสียงคำทดสอบอัตราแตกต่างกัน ดังข้อมูลร้อยละของการใช้เสียงพยัญชนะท้ายแต่ละเสียงในตาราง 20 และ แผนภาพ 12

ตาราง 20 อัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง จำแนกตามตัวแปรอายุ

รูปแปร \ อายุ	เด็ก		ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ		รวม	
	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน
[ʔ]	37.5	(3)	75	(12)	37.5	(9)
[k]	62.5	(5)	25	(4)	62.5	(15)
รวม	100	(8)	100	(16)	100	(24)

chi-square = 3.200 Sig. = .074 df = 1

แผนภาพ 12 แผนภูมิเปรียบเทียบอัตราการใช้รูปแปร [ʔ] และ [k] ในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง จำแนกตามอายุ

จากตาราง 20 และ แผนภาพ 12 สรุปได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กในชุมชนเมืองใช้รูปแปด [k] มากกว่ารูปแปด [?] คือ ใช้รูปแปด [?] ร้อยละ 37.5 และใช้รูปแปด [k] ร้อยละ 62.5

ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนเมืองใช้รูปแปด [?] มากกว่ารูปแปด [k] คือ ใช้รูปแปด [?] ร้อยละ 75 และใช้รูปแปด [k] ร้อยละ 25

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุมีอัตราการใช้รูปแปด [?] มากกว่ากลุ่มเด็ก ในขณะที่กลุ่มเด็กมีอัตราการใช้รูปแปด [k] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ

เมื่อพิจารณาค่า chi-square ที่คำนวณได้เท่ากับ .074 ซึ่งสูงกว่าระดับนัยสำคัญ .05 แสดงว่า ตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา นั่นคือ อายุของประชากรกลุ่มตัวอย่างไม่มีอิทธิพลต่อการแปรของภาษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมือง

สรุป

ผลการวิเคราะห์ทำให้ทราบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยในลักษณะชุมชนต่างกันมีปริมาณการใช้รูปแปดอัตราต่างกัน คือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยในชุมชนชนบทใช้รูปแปด [?] หรือออกเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนคำในภาษาชุมพรแบบเดิม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยในชุมชนเมือง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยในชุมชนเมืองใช้รูปแปด [k] หรือออกเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนคำในภาษาไทยมาตรฐาน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยในชุมชนชนบท เมื่อพิจารณาจากการควบคุมตัวแปรอายุ พบว่า เด็กในชนบทใช้รูปแปด [?] มากกว่าเด็กในชุมชนเมือง เด็กในเมืองใช้รูปแปด [k] มากกว่าเด็กในชุมชนชนบท ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชนบทใช้รูปแปด [?] มากกว่าผู้ใหญ่และผู้สูงอายุในชุมชนเมือง

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันมีปริมาณการใช้รูปแปดอัตราแตกต่างกัน คือ กลุ่มเด็กใช้รูปแปด [k] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปด [?] มากกว่ากลุ่มเด็ก เมื่อพิจารณาจากการควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยพบว่า ในชุมชนชนบทกลุ่มเด็กใช้รูปแปด [k] มากกว่าผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปด [?] มากกว่ากลุ่มเด็ก ในชุมชนเมืองกลุ่มเด็กใช้รูปแปด [k] มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ กลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแปด [?] กลุ่มเด็ก

เมื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษากับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “ปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุมีอิทธิพล

ต่อการแปรของภาษา ผลการหาค่า chi-square แสดงให้เห็นว่าถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือ ความต่างของจำนวนร้อยละของการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกักฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของผู้พูดภาษาชุมพรไม่ได้มีผลเพราะถิ่นที่อยู่อาศัยของประชากรกลุ่มตัวอย่างต่างกัน เมื่อควบคุมตัวแปรอายุพบว่า การแปรของภาษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย และการแปรของภาษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างผู้ใหญ่และผู้สูงอายุก็ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย

ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา กล่าวคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กกับประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ใหญ่และผู้สูงอายุใช้รูปแบบแปรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .05 เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย พบว่า ในชุมชนชนบทตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา ส่วนในชุมชนเมืองการแปรของภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอายุของประชากรกลุ่มตัวอย่าง